

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ: ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΟΡΓΑΣΜΟΥ.

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

117: Ο Αδριανός αναγορεύεται Αυτοκράτορας της Ρώμης.

1303: Ο Φάρος της Αλεξανδρείας λειτουργεί για τελευταία φορά. Ισχυρός σεισμός διαρρηγνύει τα τοιχώματά του και καταπίπτει μέρος αυτού.

1815: Μετά την ήττα του στο Βατερλό, ο Ναπολέων φεύγει εξόριστος στο νησί της Αγίας Ελένης, όπου θα πεθάνει έξι χρόνια αργότερα.

1884: Τελούνται στον Πειραιά πάνω στη φρεγάτα Ελλάς τα εγκαίνια της Σχολής Ναυτικών Δοκίμων, πρώτος διοικητής της οποίας είναι ο πλωτάρχης Ηλίας Κανελλόπουλος.

1938: Ανοίγει τις πύλες του το ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης του Μαουτχάουζεν στην Αυστρία.

1963: Σημειώνεται η Μεγάλη Ληστεία του Τραίνου στην Αγγλία, με λεία 2 εκατομμύρια λίρες, ανήμερα των 34ων γενεθλίων του εγκεφάλου της Ρόναλντ Μπιγκς.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1875: Γιουτζιν Μασούντα, ιάπωνας επιχειρηματίας, ιδρυτής της αυτοκινητοβιομηχανίας Mazda. (Θαν. 9/3/1952)

1879: Εμιλιάνο Ζαπάτα, μεξικανός επαναστάτης. (Θαν. 10/4/1919)

1898: Αλέξης Μινωτής, ηθοποιός και σκηνοθέτης του θεάτρου. (Θαν. 11/11/1990)

ΘΑΝΑΤΟΙ

1827: Τζορτζ Κάνινγκ, πρωθυπουργός της Αγγλίας, υπέρμαχος της ανεξαρτησίας των Ελλήνων. Προς τιμήν του, η Πλατεία Κάνιγγος φέρει το όνομά του. (Γεν. 11/4/1770)

1866: Ευανθία Καϊρη, αδελφή του Θεόφιλου Καϊρη, λόγια των επαναστατικών χρόνων και πρόδρομος του φεμινιστικού κινήματος στη χώρα μας (Γεν. 2/8/1799)

1900: Εμιλ Ρίτερ Φον Σκόνα, τσέχος μηχανικός και βιομήχανος, ιδρυτής της Skoda. (Γεν. 19/11/1839)

Αλέξης Μινωτής (1900 – 1990)

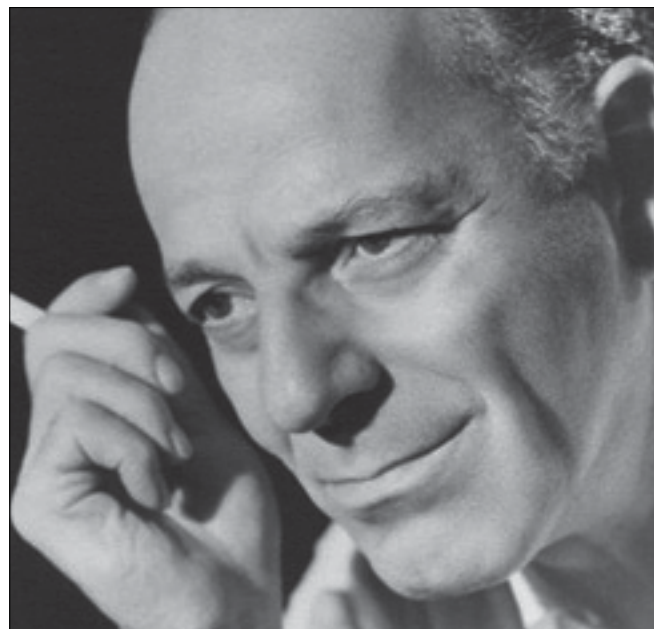
Κορυφαίος ηθοποιός και σκηνοθέτης, με τεράστια συμβολή στην προαγωγή του νεοελληνικού θεάτρου. Ο Αλέξης Μινωτής γεννήθηκε στις 8 Αυγούστου του 1898 στα Χανιά της Κρήτης, σε μικροαστικό περιβάλλον εμπόρων και μικροεπιτηδευματιών. Το πραγματικό όνομά του ήταν Αλέξης Μινωτάκης.

Μετά την αποφοίτησή του από το Γυμνάσιο διορίστηκε υπάλληλος στην Εθνική Τράπεζα Χανίων. Το 1921, αφού είχε εκπληρώσει και τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, ακολούθησε τον περιοδεύοντα θίασο του Βεάκη και του Νέζερ που περιέφεραν τον Οιδίποδα Τύραννο. Για να αντιμετωπίσει τις έντονες οικογενειακές αντιρρήσεις, ο Αλέξης έκοψε το όνομά του και για πολλά χρόνια ήρθε σε ρήξη με τον πατέρα του.

Στην Αθήνα εντάχθηκε στο θίασο της Μαρίκας Κοτοπούλη και για πολλά χρόνια συνυπήρξε ως ηθοποιός με τον Μήτσο Μυράτ, τον Ροντήρη, τον Λογοθετίδη, κάτω από τη στοργική εποπτεία της Μαρίκας. Έπαιξε τα πάντα, από φάρσες έως μελοδράματα και από Αριστοφάνη έως τραγωδία. Στην τραγωδία ευδοκίμησε από νωρίς και συχνά, όσο κατακτούσε τη θέση του στη συντεχνία, αρνιόταν να υπηρετήσει το φτηνό ρεπερτόριο στο οποίο κατέφευγε ο θίασος, χάριν του ταμείου.

Από το 1925 έως το 1930 συνεργάστηκε με τον Σπύρο Μελά στην απόπειρά του να δημιουργήσει Θέατρο Τέχνης στην Αθήνα. Το επόμενο διάστημα υπήρξε συνθιασάρχης στο θέατρο Βεάκη – Παξινοῦ – Μινωτή και από το 1932 έως το 1942 χρημάτισε βασικό πρωταγωνιστικό στέλεχος του Εθνικού Θεάτρου. Έκτοτε διέγραψε μία εξαιρετική καριέρα, διεθνούς ακτινοβολίας, αφήνοντας πραγματικά εποχή σε ρόλους όπως στον Άμλετ, τον Πέερ Γκυντ, τους Βρικόλακες, το Μάκβεθ, το Βασιλιά Ληρ, τους δύο Οιδίποδες, και γενικά στο αρχαίο δράμα, σε έργα των Μπρεχτ, Λόρκα, Μπέκετ, κ.ά, αλλά και στο ελληνικό ρεπερτόριο (Χορν, Ξενόπουλος, Μπόγρης, Τερζάκης).

Το 1936 σπούδασε με κρατική υποτροφία τη θεατρική τέχνη στην Αγγλία και τη Γερμανία, όπου γνωρίστηκε προσωπικά με τον Βέρνερ Κράους, θαύμασε τον μεγάλο τεχνίτη Μόισσι και είδε τον Άμλετ και τον Μεφιστοφελή

του Γκρύντγκενς. Η ευρωπαϊκή του σπουδή τον οργάνωσε ως ηθοποιό και τον προίκισε με μια τεχνική που υπήρξε ο εξοχότερος κάτοχός της, την εξπρεσιονιστική, μια τεχνική έντονων φωτοσκιάσεων, όπου η μορφή προηγείται του περιεχομένου.

Στα χρόνια της αμερικανικής αυτοεξορίας του, λόγω μέτριας αγγλικής προφοράς, δεν έκανε θέατρο. Μετά την απελευθέρωση (1945) ως σκηνοθέτης, θιασάρχης και ηθοποιός, με επιτυχίες σ' όλα τα είδη ρεπερτορίου. Ανέβασε στην Επίδαυρο και σε μεγάλα θέατρα του εξωτερικού και όπερα, όπως τη Μήδεια, μία από τις καλύτερες σκηνοθεσίες στον κόσμο, με την αξέχαστη Μαρία Κάλλας.

Ο Αλέξης Μινωτής χρημάτισε καλλιτεχνικός διευθυντής (1964-67) και γενικός διευθυντής (1974-80) του Εθνικού Θεάτρου. Έγραψε τα δοκίμια Εμπειρική θεατρική παιδεία και τιμήθηκε με πολλές διακρίσεις. Πέθανε, πλήρης ημερών, στις 11 Νοεμβρίου του 1990.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Ενα θερινό μάθημα για τη διαγραφή του χρέους

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΤΡΟΥΓΚΑΛΟΥ (Καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου)

Για όσους ρωτούν πότε η χώρα θα βγει από τη σημερινή υποβαθμισμένη κατάσταση, στην οποία βρίσκεται, η απάντηση ακολουθεί έπειτα από την παράθεση ορισμένων βασικών πραγματικών περιστάσεων.

Μέχρι την ημέρα που η Ελλάδα υποτάχτηκε στην τρόικα οι ελληνικές κυβερνήσεις έχτιζαν περισσότερο μια χώρα εύκολης και ανώδυνης καταλάωσης χρήματος, παρά μία χώρα παραγωγής. Έτσι, οι εργασιακές δομές για εγχώρια ή εξαγωγίμα προϊόντα διαρκώς έφθιναν, η αγροτική παραγωγή στηριζόταν περισσότερο στη νοοτροπία της επιδότησης παρά της ανάπτυξης, η κατασκευή (έργα και οικιστική) κατάντησε να είναι η ατμομηχανή της οικονομίας με υπέρογκο, εύκολο δανεισμό και με υπερτιμολογήσεις.

Ο τομέας των υπηρεσιών ήταν

πανάκριβος, χωρίς αντίστοιχες παροχές, και ο τουρισμός λειτουργούσε στον αυτόματο πιλότο, στηριγμένος όχι σε μία συνολική, σχεδιασμένη πολιτική, αλλά στην τυχεράραστη δραστηριότητα μικροϊδιοκτητών εννοιαζόμενων δωματίων και λίγων κεφαλαίουχων, που δραστηριοποιούνταν αυτόνομα, και συχνά όχι καθαρά.

Η παροχή Υγείας και Παιδείας είχε απαξιωθεί, με τους προμηθευτές και πλήθος γιατρών να κάνουν πάρτι σε βάρος της τσέπης του κοινωνικού συνόλου και με τη διδασκαλία μαθητών και φοιτητών στο ναδίρ της ποιότητας.

Όλα τα παραπάνω μοιάζουν σήμερα παράδεισος σε σχέση μ' αυτό που ζει τώρα η χώρα! Αλλά και το σήμερα θα μοιάζει παράδεισος σε σχέση με το τι θα ζει αύριο η χώρα. Ο λόγος είναι απλός:

Οι κυβερνήσεις των τριών τελευταίων ετών αντί να παλεύουν να χτίσουν ένα κράτος με κριτήρια την εξυπηρέτηση των αναγκών του κοινωνικού συνόλου και του πολίτη, παλεύουν για να εξυπηρετήσουν τις λογιστικές απαιτήσεις της τρόικας ή για να σώσουν την κομματική τους πελατεία, καταστρέφοντας έτσι ακόμα περισσότερο το ήδη αντιπαραγωγικό κράτος. Θα μπορούσε κανείς να γράψει τόμους για να τεκμηριώσει τις παραπάνω πραγματικότητες, αλλά και μόνο η περίπτωση της δημόσιας διοίκησης αρκεί.

Τα τελευταία τρία χρόνια, περίπου 1.000.000 υπάλληλοι, οι οικογένειές τους και εκατοντάδες χιλιάδες άλλοι Έλληνες πολίτες, που εξαρτώνται άμεσα από τη λειτουργία του Δημοσίου, ζουν μια προσβολή της ωριμότητας και της νοημοσύνης.

Κάθε κίνηση που γίνεται δεν έχει γνώμονα την καλύτερη λειτουργία του συστήματος, αλλά την ικανοποίηση (ή το ξεγέλασμα) των αριθμητικών απαιτήσεων της τρόικας! Η κάθε κυβέρνηση δεν δρα για να δημιουργήσει αξιόμαχες και καλύτερες υπηρεσίες, αλλά για να κουρέψει, κόψει, μετακινήσει, αποστρατεύσει αριθμούς. Οι άνθρωποι! Διαθεσιμότητες και κινητικότητες εφευρίσκονται ως έννοιες για να ξεγελάσουν υπαλλήλους και δανειστές. Οι δύο εταίροι, κυβέρνηση και τρόικα, κάθονται απέναντι στο τραπέζι, σ' ένα σκηνικό που περισσότερο θυμίζει το παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι, παρά σ' ένα σκηνικό που αρμόζει σε κυβέρνηση πολιτών απέναντι σε εκπροσώπους κεφαλαίων.

Κάθε έννοια σοβαρότητας έχει καταλυθεί, όταν από τη μία πλευρά

οι ανεδαφικές απαιτήσεις, αντί να συναντήσουν σοβαρές και τεκμηριωμένες απαντήσεις ανάπτυξης κράτους, συναντούν είτε στάση μαθητή που ψελλίζει βλακώδεις δικαιολογίες στη δασκάλα είτε πειθήνιες τρομαγμένες αναδιπλώσεις τρομαγμένου ιθαγενούς. Το αποτέλεσμα είναι να διαλύεται χωρίς κανένα σχέδιο επιδιόρθωσης το ήδη από πριν άρρωστο ελληνικό οικοδόμημα. Διαλύεται αργά, βασανιστικά και στη θέση του σωρεύονται ερείπια. Τίποτε νέο. Τίποτε χρήσιμο. Τίποτε παραγωγικό για τους πολίτες αυτής της χώρας.

Οι οποίοι πιστεύουν ότι ζουν έναν μεσαιώνα, χωρίς να ξέρουν ότι ο σημερινός μεσαιώνας είναι παράδεισος μπροστά στο μεσαιώνα που φέρνει αυτή η νοοτροπία. Γιατί εδώ δεν ασκείται πολιτική. Νοοτροπία διαιωνίζεται.